

El servei de donació de xeringues al sector est de Girona en reparteix més de 12.000 unitats cada any

S'aconsegueix que es tornin un 60% de les agulles un cop utilitzades

DANI VILÀ / Girona

● El servei de donació de xeringues al sector est de Girona en reparteix anualment més de 12.000 unitats entre els drogoaddictes de la ciutat. El

servei, impulsat per l'àrea de Salut de l'Ajuntament de Girona i la Fundació Teresa Ferrer, aconsegueix que es tornin un 60% de les xeringues usades, i d'aquesta manera

s'evita que es tirin al carrer o que els toxicòmans les reutilitzin. El servei reforça l'actuació del CAP de Vila-roja, que les hores que no hi ha el bus continua subministrant xeringues.

Durant quatre hores cada dia un autobús se situa a la part del darrere del CAP de Vila-roja. Amb un educador social, una infermera i un integrador social es dona servei als toxicòmans que s'hi acosten facilitant-los les xeringues, les gomes o els altres estris que necessiten. La màxima responsable de l'àrea de promoció de la salut de l'Ajuntament de Girona, Lúdia Vidal, destaca que el servei, que es va començar a oferir l'octubre del 2007, serveix «per pal·liar en part la reutilització de xeringues». Assegura que estan molt satisfets del funcionament, i no es descarta que s'arribi a ampliar en un futur en algun altre punt de la ciutat de Girona.

El regidor de Serveis Socials, Joan Oldriz, admet que «el servei s'ha portat sempre amb discreció», i considera que compleix els objectius que s'havien previst en un principi. Vidal explica que en l'actualitat s'ha aconseguit que els usuaris tornin al voltant d'un 60% de les xeringues que els donen. «És un percentatge molt important, ja que al principi no superava el 20%». Habitualment hi ha uns 200 usuaris mensuals i es donen entre 1.000 i 1.200 xeringues.

Per sobre de la mitjana

Fran Calvo, l'educador social, i Cristina Giralt, la infermera, destacaven també que el retorn de xeringues «se situa en nivells molt alts, per sobre de la mitjana de Catalunya». Calvo considera que el servei comporta diversos avantatges, com per exemple el fet que «es disminueix sensiblement el nombre de xeringues que queden al carrer». Calvo considera que els veïns del barri també han entès el servei, i després d'uns inicis amb dubtes, l'explicació en reunions de veïns de quin és l'ús i el seu objectiu ha afavorit una bona convivència. «L'objectiu

L'educador social i la infermera, ahir agafant algunes xeringues al mateix bus. / D.V.

37,3 anys. És la mitjana d'edat dels usuaris que utilitzen el servei de reforç d'intercanvi de xeringues que es fa des d'aquest bus instal·lat al darrere del CAP de Vila-roja. Els responsables del servei assenyalen que l'usuari més jove té 22 anys, mentre que el més gran en té 59. El perfil dels usuaris és clarament masculí, ja que el 95,9% dels usuaris són homes. La majoria de les persones que acudeixen a aquest servei són addictes a la cocaïna i a la heroïna, que se subministren per via intravenosa. Els mateixos responsables del servei admeten que s'ha produït un augment de l'ús de la cocaïna, un producte que comporta seqüeles més greus entre els usuaris, com ara episodis de paranoia, al·lucinacions i deliris. Aquest servei s'ha dut sempre amb discreció per garantir l'èxit del programa de suport als drogoaddictes.

és oferir-los ajuda i assessorament, perquè quan ho desitgin puguem parlar amb ells», explica Giralt.

Els usuaris van passant a recollir les xeringues, i n'hi ha que ni pugen al bus o que hi estan pocs segons. «Es mostren agraïts pel servei», sosté Calvo. Cu-

riament, mantenen que la majoria d'usuaris no provenen del sector est de la ciutat, sinó d'altres barris o de municipis de la rodalia de la capital.

Sala de venipunció

Calvo i Giralt també certifiquen que cal una sala de

3.000 alumnes als tallers de prevenció. Des de l'Ajuntament de Girona i l'àrea Salut del consistori s'emfasitza la importància que tenen els tallers de prevenció amb la població juvenil. La directora del servei de promoció de la salut, Lúdia Vidal, assenyalava que en un sol trimestre arriben a tractar amb 3.000 alumnes de manera directa. «Es tracta de dotar els alumnes d'habilitats socials i personals, perquè afrontin riscos i coneguin les conseqüències i els efectes nocius de les drogues», hi afegeix Vidal. Aquests tallers se centren habitualment en drogues com el tabac, l'alcohol i el cànnabis, però el consistori considera que són igualment útils per a altres drogues com ara la cocaïna i l'heroïna. També es fan intervencions de sensibilització en espais multitudinaris, com ara per Fires o en festes de la UdG.

venipunció o narcosala a Girona, perquè els drogoaddictes no es punxin al carrer i es puguin garantir unes mínimes condicions i control. Asseguren que en algun cas ells mateixos els acompanyen a algun descampat per atendre'ls si cal.

la crònica | PIUS PUJADES

Sants Miquels

«Vine el diumenge, a les dotze –em va dir en Josep Tarrés–. Serem a l'església. Sortint de missa ens reunirem tots els membres de la comissió.» Però les coses van com van i no vaig ser a Sant Miquel de Fluvià el diumenge a missa de dotze. Haurà de ser un altre dia.

Es veu que els de Sant Miquel estan treballant en la recuperació d'una antiquíssima ruta de peregrinació que havia estat molt important. Una ruta medieval que potser començava a la mítica abadia de Saint Michel a la Baixa Normandia, travessava l'Occitània, saltava els Pirineus i s'endinsava cap a la Catalunya Vella. Segons en Tarrés, el turisme religiós que es movia per aquests camins va ser remarcable i va marcar la nostra geografia. I tot anys abans que es posés de moda el camí de Santiago, que encara mou milers de persones cada any –especialment quan s'obre amb solemnitat la porta adient, cosa que passa enguany.

Per Tarrés, el camí català moria a les envistes de Girona, a la petita capella de Sant Miquel, que domina les Gavarres, a cavall entre l'Empordà i el Gironès. Aquest Sant Miquel –molt desgavellat pel temps – té encara un atractiu poderós pels gironins:

El castell de Sant Miquel, prop de Girona. / EL PUNT

és fàcil arribar-hi a peu travessant la vall de Sant Daniel. Moltes colles hi fan cap de bon matí, amb una queixalada a la motxilla per esmorzar amb la mirada estesa sobre el pla de la tramuntana. Amb les velles pedres de l'ermita, la torre sorprenent d'un telègraf òptic pioner que connectava la ciutat amb el continent.

Com que no em puc creure que un camí tan important acabés a les Gavarres, faig un repàs superficial de la geografia catalana. Trobo, escampats sobre el mapa, una colla de Sants Miquels: un al Fai; un entre Montornès i Vallromanes; Sant Miquel de Coma de Roure, a la Garrotxa; Sant Miquel de Solterra o de les Formigues, a la dreta el Matagalls; Sant Miquel de Balenyà, a Osona; Sant Miquel de Pineda, a Sant Feliu de Pallerols i, naturalment, Sant Miquel d'Engolasters, a Andorra, entre molts d'altres. De manera que, de quedar-se a Girona, res de res.

Espero que els amics del camí de Sant Miquel tinguin èxit i tornin a posar d'actualitat aquesta ruta turística oblidada. La nostra època és la del turisme, la del viatjar amunt i avall sense parar. Penso que seria bo que la gent d'aquí i de fora tingués un nou motiu ben antic per passejar per les nostres contrades. A peu, en bicicleta, a cavall o a peu coix. Per conèixer coses interessants no cal pas agafar sempre un avió – ara que ens volen retratar les vergonyes a l'entrada – ni submergir-se en mons i cultures inextricables. Tenim a casa mateix un vell camí medieval per reivindicar, per promocionar, per inventar si voleu. I en Tarrés i els seus amics que us faran costat per al que calgui.